

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. Š.**
bytem x
zastoupený JUDr. Ladislavem Salvetem, advokátem
sídlem Přímětická 1185, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor agend řidičů
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2021 č. j. 4991/2020-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti výroku II. a současně bylo rovněž zamítnuto odvolání proti výroku III. rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 10. 2020 č. j. MHMP 1647980/2020/Šil, ve znění

opravného usnesení ze dne 23. 11. 2020 č. j. MHMP 1647980/2020/Šil, a toto rozhodnutí potvrzeno.

2. Žalobce svou žalobou brojil proti výroku II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým nebyl žalobci přiznán nárok na náhradu škody ve výši 299 965 Kč podle ust. § 89 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), neboť výše škody (ani její část) nebyla spolehlivě zjištěna. Žalobce byl se svým nárokem odkázán na soud nebo jiný orgán veřejné moci.
3. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný se ve svém rozhodnutí mj. zaměřil na konzultaci s MUDr. Havelkou a znalecký posudek vypracovaný MUDr. B. Žalovaný se měl odvolávat na posudek MUDr. B., se kterým žalobce nesouhlasil. Byl toho názoru, že znalec patrně neměl k dispozici jeho kompletní lékařskou dokumentaci, protože jinak si lze těžko vysvětlit jeho závěr. Dále pak popsal postup svého léčení. Nesouhlasil se závěry znaleckého posudku MUDr. M. B., který nepovažoval za správný a kompletní, bylo tedy dle jeho názoru namístě vypracovat znalecký posudek nový, z něhož by bylo možno skutečně objektivně poznat rozsah jeho zdravotních obtíží. Nesouhlasil s argumentem žalovaného, že v jeho podáních ohledně vysvětlení byly rozpory. Konstatoval, že tento argument žalovaného nemůže přijmout, a měl za to, že pokud i o tento argument opřel žalovaný svoje rozhodnutí, zatížil ho tak vadou, kterou nelze odstranit jinak, než jeho zrušením. Žalobce nesouhlasil se způsobem, jakým mu správní orgány doručovaly písemnosti, přestože připustil, že mohl správnímu orgánu prvního stupně oznámit změnu bydliště, ale i tak mu mělo být doručováno do datové schránky, kterou má zřízenou od roku 2017. Za nepřipadnou považoval odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 228/2017-19 ze dne 10. 1. 2019, neboť v jeho případě se jednalo o datovou schránku fyzické osoby a nikoliv advokáta. Celé žalobou napadené rozhodnutí považoval za tendenční v jeho neprospěch, jelikož veškeré jeho argumenty žalovaný odmítl a hodnotil jako nedůvodné. Pozastavoval se nad vágností některých odmítacích úvah, které nejsou opřeny o spisový materiál, ale z nichž je pouze patrné, že žalovaný odmítá některé jeho argumenty šmahem bez bližšího rozboru.
4. V závěru žaloby se žalobce zaměřil na otázku adhezního řízení. Žalovanému vytýkal strohé a nedostatečné odůvodnění. Takovýto postup považoval za naprosto nedostatečný. Měl za to, že žalovaný při odkazu na judikát Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 46/2006 – 100 opomněl, že dne 16. 7. 2020 žalobce doručil správnímu orgánu prvního stupně svoje vyčíslení škody včetně listin, o které toto vyčíslení opíral. Neztotožnil se s argumentací žalovaného, že v přestupkovém řízení nebyla spolehlivě zjištěna škoda ani její část. Postrádal tak bližší rozbor toho, z jakého důvodu se žalovanému jevilo jeho vyčíslení, doložené listinami a přehledně zpracované, jako nedostatečné. Nesouhlasil s argumentem, že by nebylo hospodárné a efektivní posuzovat všechny nároky v rámci daného řízení. Stejně nevěděl, proč by zjišťování škody vedlo k průtahům v řízení, když jednak jeho vyčíslení bylo přehledné a doložené, a jednak žalovaný blíže opět neodůvodnil, proč k takovému příkrému závěru došel. Žalovaný dle jeho názoru při odkazu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu přehlédl, že zatímco žalobce předložil svoje podklady dne 16. 7. 2020, tak správní orgán prvního stupně rozhodoval o vině a trestu za přestupek až dne 26. 10. 2020.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, včetně odkazu na str. 11-12 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Při jednáních konaných před zdejším soudem dne 23. 5. 2023 a dne 20. 6. 2023 právní zástupce žalobce a žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
8. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: znalecký posudek MUDr. M. B. ze dne 1. 8. 2020, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 1647980/2020/Šil ze dne 26. 10. 2020, odvolání žalobce ze dne 19. 11. 2020, výstup ze seznamu držitelů datových schránek, vyjádření k odvolání ze dne 9. 12. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. 4991/2020-160-SPR/3 ze dne 29. 3. 2021.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl dne 8. 12. 2019 v 13:50 hod. v ulici Opletalova 27, Praha 1 účastníkem dopravní nehody. Při dopravní nehodě byla způsobena škoda na vozidle poškozeného i motocyklu, který si zapůjčil žalobce. Dále došlo ke zranění žalobce a jeho manželky. Žalobce si nárokoval náhradu škody ve výši 299 965 Kč, jež se skládala z újmy za zadržení řidičského průkazu ve výši 27 900 Kč, ze škody na motocyklu ve výši 10 900 Kč, ze škody na oblečení ve výši 6 175 Kč, z odškodnění za způsobená zranění ve výši 17 400 Kč, z času stráveného na rehabilitacích ve výši 11 100 Kč, za platby za zdravotní vyšetření ve výši 490 Kč a ze ztráty na zisku z podnikání ve výši 226 000 Kč. V příloze předložil tři lékařské zprávy, fakturu za poškození motocyklu, doklad o regulačním poplatku za ambulantní ošetření, doklad za přednostní ošetření na ortopedii a tři účtenky o koupi oblečení.
10. Správní orgán prvního stupně usnesením, č. j. MHMP 1128227/2020/Šil, ze dne 20. 7. 2020, ustanovil soudního znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a forenzní traumatologie, pana MUDr. M. B., Ph.D., za účelem posouzení charakteru zranění žalobce, o čemž byli vyrozuměni jak přestupce, tak žalobce. Z vyhotoveného znaleckého posudku ze dne 1. 8. 2020 mimo jiné vyplynulo, že u žalobce došlo ke zcela přechodné krátkodobé poruše zdraví, která však netrvala po dobu celého týdne tak, aby poranění zakládalo s určitostí pojem ublížení na zdraví.
11. Správní orgán prvního stupně vyhotovil dne 26. 10. 2020 rozhodnutí č. j. MHMP 1647980/2020/Šil, v jehož výroku I. shledal přestupce vinným ze spáchání přestupku a ve výroku II. a výroku III. nepřiznal žalobci a jeho manželce nároky na náhradu škody, přičemž je s jejich nároky odkázal na soud nebo jiný orgán veřejné moci. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce společně s manželkou dne 9. 12. 2020 odvolání. Žalovaný po přezkoumání napadeného rozhodnutí a spisové dokumentace neshledal vadu, která by odůvodňovala zrušení výroku II. a výroku III. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jelikož správní orgán prvního stupně zejména na základě předložených dokladů ze strany žalobce spolehlivě nezjistil výši škod ani jejich část, tak žalobce odkázal s jeho nárokem na soud nebo jiný orgán veřejné moci, s čímž se žalovaný plně ztotožnil.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
13. Podle § 68 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky je účastníkem řízení o přestupku *poškozený v části řízení, která se týká jím uplatněného nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení*. Jak je patrné již jen ze samotné dikce uvedeného ustanovení,

nezakládá se jím generální účastenství poškozeného v přestupkovém řízení, nýbrž účastenství omezené povahou a rozsahem práv poškozeného, o kterých se v přestupkovém řízení jedná.

14. Základem přestupkového řízení je posuzování viny obviněného z přestupku a případné ukládání sankce. Toto posuzování se děje výlučně ve vztahu státu a obviněného z přestupku a má čistě veřejnoprávní povahu - stát zde (až na nečetné výjimky z úřední povinnosti) ve veřejném zájmu stíhá jednání naplňující znaky skutkových podstat přestupků, tj. specifických deliktů. Poškozený v tomto vztahu nemá postavení účastníka řízení, nýbrž eventuálně toliko svědka, který může podat svědectví o jednání obviněného z přestupku, o následcích jeho činu či o jiných rozhodných skutečnostech.
15. Dle ust. § 89 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán uloží obviněnému povinnost nahradit poškozenému škodu, jestliže byla tato škoda způsobena spácháním přestupku, nebyla obviněným dobrovolně nahrazena a její výše byla spolehlivě zjištěna; jinak poškozenému nárok na náhradu škody nepřizná a odkáže ho s jeho nárokem na soud nebo jiný orgán veřejné moci. Obdobně postupuje rovněž v případě, kdy by zjišťování škody vedlo ke značným průtahům v řízení.*
16. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 2 As 46/2006-100 ze dne 31. 10. 2007 uvedl, že: „*Vztah mezi poškozeným a obviněným z přestupku, z něhož vyplývá omezené účastenství poškozeného v přestupkovém řízení, má povahu soukromoprávní - jeho předmětem jsou výlučně majetkově právní nároky (a ještě jen některé), a sice nárok poškozeného na náhradu majetkové škody způsobené jednáním, které bude právně kvalifikováno jako přestupek. O tomto nároku může být v rámci řízení o přestupku rozhodnuto (a zásadně - jsou-li pro to dány podmínky - i rozhodnuto být má), nicméně vždy zde pro poškozeného zůstává otevřena možnost vymáhat svůj majetkový nárok i mimo přestupkové řízení cestou jeho uplatnění v řízení občanskoprávním...*“
17. Ustanovení § 68 písm. b) přestupkového zákona nezakládá univerzální účastenství poškozeného v řízení o přestupku, nýbrž účastenství toliko v rozsahu, v jakém se projednává jeho nárok, přičemž poškozený nemá jako účastník řízení možnost zasahovat do posuzování otázek viny a sankce, nýbrž pouze do otázky náhrady majetkové škody v užším slova smyslu, tj. do toho, zda správní orgán rozhodující ve věci přestupku na základě závěru o vině obviněného z přestupku (a tento závěr je mimo procesní dispozici poškozeného) správně posoudil otázky přímo související s náhradou škody.
18. Z takto vymezeného rozsahu procesních oprávnění poškozeného ve správním řízení o přestupku vyplývá i rozsah jeho žalobní legitimace v soudním řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí ve věci přestupku podle § 65 a násl. s. ř. s. Právní sféra poškozeného je tímto správním rozhodnutím dotčena toliko stran přiznání či nepřiznání nároku na náhradu škody, příp. stran rozsahu tohoto nároku, nikoli však v tom ohledu, zda vstupní podmínka případného přiznání nároku, tedy posouzení viny obviněného z přestupku, byla či nebyla správně posouzena. Poškozený proto může podat žalobu toliko proti výroku správního orgánu o náhradě škody, nikoli proti výroku týkajícímu se posuzování viny obviněného z přestupku či sankce za přestupek uložené.
19. Je tedy nepochybné, že předmětem soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného nemohla být část výroku rozhodnutí žalovaného týkající se výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť ten je výrokem o vině, přesněji řečeno výrokem, z něhož plyne, že p. Valid Abuzajdov (dle též „přestupce“) byl shledán vinným z porušení ust. § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a část týkající se výroku III. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť tento výrok se zabýval náhradou škody

osoby odlišné od žalobce (manželky žalobce p. L. Š.). Předmětem soudního přezkumu tak v posuzovaném případě žalobce mohla být pouze část výroku žalobou napadeného rozhodnutí týkající se výroku II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým žalobci nebyl přiznán nárok na náhradu škody ve výši 299 965 Kč a ve kterém byl se svým nárokem odkázán na soud nebo jiný orgán veřejné moci.

20. S ohledem na výše uvedený závěr se tedy zdejší soud zabýval pouze námitkami, které se týkaly toho, zda správní orgán prvního stupně a žalovaný správně posoudili otázky přímo související s náhradou škody.
21. Žalobce předně namítal, že správní orgány postupovaly nesprávně, pokud vycházely z lékařského posudku MUDr. M. B., který považoval za nesprávný. K dané žalobní námitce musí soud uvést, že posouzení zdravotního stavu žalobce bylo provedeno za účelem zjištění, zda poranění žalobce naplňovalo s určitostí znaky ublížení na zdraví. Dané posouzení směřovalo k prokázání toho, zda přestupce naplnil znaky skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu porušením ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu nebo skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Není tedy pochyb o tom, že daná námitka nesouvisí nikterak s náhradou škody, protože lékařské posouzení žalobce bylo provedeno pouze za účelem stanovení správné skutkové podstaty přestupku, kterého se dopustil přestupce, přičemž poškozený nemá jako účastník řízení možnost zasahovat do posuzování otázek určení skutkové podstaty přestupku, viny a sankce. Obdobně je možné aplikovat uvedené závěry na námitku, ve které žalobce nesouhlasil s tím, že v jeho podáních vysvětlení byly rozpory.
22. Zdejší soud se však musel zabývat námitkou ohledně doručování písemností žalobci, kdy i jako osobě poškozené mohlo být nesprávným doručováním zasaženo do práv. Prvně musí soud konstatovat, že žalobce poukazoval na nesprávný postup správního orgánu prvního stupně v případě doručování písemností, avšak neuvedl jakýkoliv hmotněprávní zásah do jeho práv, který by případné pochybení mělo. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobci byly písemnosti doručovány na adresu Heydukova 897/13, 180 00 Praha 8, kde si žalobce písemnosti v průběhu řízení přebíral. Ve správním spise také není založena informace, že by žalobce správnímu orgánu prvního stupně změnu adresy oznámil (to ostatně ani netvrdí). Správní orgán prvního stupně tedy neměl důvod pochybovat o tom, že se mu bude i nadále dařit doručovat písemnosti na výše uvedenou adresu, a proto tam mj. dne 2. 9. 2020 zaslal žalobci písemnost „Předvolání účastníka řízení - poškozeného“, tuto zásilku si žalobce nevyzvedl a byla mu tedy dne 14. 9. 2020 doručena fikcí. Jak správně poukázal žalovaný, tak danou problematikou se již zabýval Nejvyšší správní soud a ve svém rozsudku č. j. 6 As 13/2013-33 ze dne 30. 5. 2013 shrnul, že: *„Nejvyšší správní soud se otázkou doručování fikcí na adresu odlišnou od adresy trvalého pobytu již věnoval v několika svých rozsudcích (rozsudek ze dne 12. května 2008 č. j. 5 As 44/2007-93, rozsudek ze dne 20. července 2010 č. j. 8 As 65/2009-111, rozsudek ze dne 27. července 2011 č. j. 7 As 16/2012-58, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ve všech těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud shodně dovodil, že adresa, na kterou správní orgán účastníkovi řízení doručuje, může být v případě fyzické osoby odlišná od místa trvalého pobytu (může jít např. o její faktický pobyt), neboť ze zákona o evidenci obyvatel neplyne povinnost mít trvalý pobyt zapsán tam, kde osoba fakticky právě žije. Správní orgán tak jedná v souladu se zákonem, jestliže doručuje na adresu uváděnou účastníkem řízení na jeho písemnostech, pokud si tento účastník na této adrese až dosud poštu přebíral a v řízení nevyvstaly pochybnosti o tom, že tak může činit i nadále. K platnému doručení na*

účastníkem udávanou adresu může za těchto okolností dojít i náhradním způsobem, tedy fikcí. Z platné právní úpravy pak logicky nelze dovodit povinnost správního orgánu „preventivně“ ověřovat před každým doručováním, kde má adresát trvalý pobyt.“ Správní orgán prvního stupně tak postupoval, pokud žalobci zasílal písemnosti na adresu, kterou uváděl na svých vlastních písemnostech a na které si dříve písemnosti přebíral. Žalobce věděl, že je účastníkem předmětného řízení a mohl tak očekávat, že mu správní orgány budou zasílat písemnosti, měl si tedy zajistit, aby správní orgán prvního stupně byl informován o změně jeho adresy.

23. Jestliže žalobce namítal, že mu mělo být doručováno do datové schránky, tak s tím nemůže zdejší soud souhlasit. Žalovaný opět naprosto přiléhavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 A 228/2017-17 ze dne 10. 1. 2019, kde je konstatováno, že: „*Nejvyšší správní soud se již opakovaně vyjadřoval k režimu doručování do datových schránek (viz např. rozsudky ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 Ads 100/2013-42, ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 5/2013-50, nebo ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 94/2014-29). Jak přitom zdejší soud konstatoval v rozsudku ze dne 6. 1. 2016, č. j. 8 As 109/2015-38, [z] judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že při doručování je nezbytné rozlišovat typ datové schránky a povahu doručované písemnosti v závislosti na roli a postavení adresáta, jehož se písemnost týká. Pro dodržení zákonného postupu musí povaha písemnosti odpovídat typu datové schránky, do níž má být doručováno, a roli adresáta v řízení. Do jednotlivých typů datových schránek tak lze řádně doručovat pouze dokumenty, které souvisí s činností či postavením držitele dané datové schránky. Nemá-li účastník zřízen typ datové schránky odpovídající povaze doručované písemnosti, bude se účastníkovi doručovat tak, jako by neměl datovou schránku zřízenou.“ V přezkoumávaném řízení se projednával nárok na náhradu škody žalobce jako fyzické osoby (poškozené fyzické osoby v přestupkovém řízení), ze správního spisu je pak zřejmé, že v době doručování písemností měl žalobce zřízenou datovou schránku pouze jako podnikající fyzická osoba, tedy pro doručování písemností spojených s jeho podnikáním. Správní orgán prvního stupně tak opět postupoval správně, pokud žalobci nedoručoval do jeho datové schránky podnikající fyzické osoby.*
24. V poslední obsáhlejší žalobní námitce se žalobce zaměřil na samotnou náhradu škody. Zdejší soud má za to, že není pravdou, že by žalovaný nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí v části týkající se náhrady škody, neboť žalovaný na str. 6 uvedl, že se ztotožňuje se závěry správního orgánu prvního stupně a v podrobnostech na ně odkázal. Dle zdejšího soudu a judikatury správních soudů takovýto postup nezpůsobuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, např. Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 29 Af 96/2013 – 234 ze dne 28. 3. 2017) uvedl: „*...Jestliže druhostupňový orgán zvolil k vyjádření svého názoru metodu cíleného odkazu na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž se s citovanými pasážemi k věci se vztahujícími výslovně ztotožnil, nelze tento postup jako takový označit za nezákonný. Pouhá volba metody, podle níž správní orgán po stylistické stránce sestavuje odůvodnění rozhodnutí, není sama o sobě důvodem nepřezkoumatelnosti.“ Je vhodné také dodat, že správní řízení vedené správním orgánem prvního stupně a správní řízení o opravném prostředku tvoří jeden jediný celek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 20/2008 - 73 ze dne 22. 7. 2008) a je tedy možné odkázat na předcházející rozhodnutí. Žalovaný tedy nepochybil, pokud ve svém rozhodnutí pouze odkázal na závěry správního orgánu prvního stupně.*
25. Žalobce také namítal, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje bližší rozbor toho, z jakého důvodu se žalovanému jeví jeho vyčíslení, doložené listinami a přehledně zpracované, jako nedostatečné. I u této námitky se jeví soudu jako dostatečný odkaz žalovaného na vypořádání provedené v řízení před orgánem prvního stupně, konkrétně na

str. 11-13 prvostupňového rozhodnutí, kde je uveden obsáhlý a věcný rozbor žalobcem uplatněných nároků a důvodů, pro které není možné je považovat za spolehlivě prokázání škody.

26. Žalobce měl za to, že žalovaný při odkazu na judikát Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 46/2006 – 100 opomněl, že dne 16. 7. 2020 žalobce doručil správnímu orgánu prvního stupně svoje vyčíslení škody včetně listin, o které toto vyčíslení opíral. Žalobce se také neztotožnil s argumentací žalovaného, že v přestupkovém řízení nebyla spolehlivě zjištěna škoda ani její část. Zde musí soud žalobce upozornit, že jím předložené vyčíslení škody, přestože je relativně přehledné a ucelené, tak automaticky neprokazuje vznik škody. Taková situace by byla snadno zneužitelná a mohlo by tak docházet k nárokování škody, která vůbec nevznikla, či nevznikla v souvislosti se spácháním přestupku. Vzhledem k tomu, že správní orgán prvního stupně na str. 11-13 svého rozhodnutí naprosto logicky odůvodnil, proč jednotlivé konkrétní nároky žalobce není možné považovat za spolehlivě zjištěnou škodu, tak je odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 46/2006 – 100 ze dne 31. 10. 2007 namístě, protože i dle zdejšího soudu se skutečně nejedná o situaci, kdy by byla spolehlivě zjištěna škoda ani její část.
27. Dále žalobce nesouhlasil s argumentem žalovaného, že by nebylo hospodárné a efektivní posuzovat všechny nároky v rámci daného řízení, a také, že by zjišťování škody vedlo k průtahům v řízení. Již mnohokrát zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 46/2006 – 100 ze dne 31. 10. 2007 dospěl k závěru, že: *„Adhezní řízení o náhradě škody v rámci řízení přestupkového tedy není ničím jiným než z hlediska procesní ekonomie i procesního komfortu poškozeného efektivním způsobem rozhodnutí o jeho nároku, lze-li tak učinit bez větších složitostí a v rámci přestupkového řízení, přičemž otázky komplikované či mezi poškozeným a tím, koho má poškozený za škůdce (kterým může být jak obviněný z přestupku, u něhož je shledáno, že byl jeho pachatelem, tak obviněný, jenž takovým shledán nebyl), sporné mohou být projednány příslušným orgánem (zpravidla soudem v občanskoprávním řízení) mimo přestupkové řízení.“* V posuzovaném případě správní orgán prvního stupně shledal, že žádné podání žalobce, které mělo vyčíslit a doložit způsobenou škodu, nebylo dostatečné k tomu, aby byla spolehlivě prokázána škoda a její výše. Vzhledem k tomu, že se u každé části nároku na náhradu škody jednalo o jiný důvod, pro který správní orgán prvního stupně nepovažoval škodu za spolehlivě prokázanou, tak bylo nutné provést rozsáhlé doplnění. Soud například uvádí, že žalobce uplatnil nárok na náhradu škody na oblečení, ale nebylo prokázáno, že by měl uvedené oblečení v době nehody na sobě nebo že by dané oblečení bylo během nehody poškozeno. Také částka uplatněná jako ztráta na zisku nebo částka jako odškodné za způsobená zranění byly určeny odhadem žalobce, takovou škodu nelze mít za spolehlivě prokázanou. V daném výčtu by mohl soud pokračovat, ale vzhledem ke kvalitě odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na str. 11-13 v detailech pouze odkáže na závěry zde vyslovené, se kterými se plně ztotožňuje. Vzhledem k množství uplatněných nároků a jejich výši by doplnění dokazování neúměrně zatížilo správní orgán, způsobilo by průtahy a vedlo by k situaci, kdy by nemohlo být rozhodnuto o vině přestupce kvůli vedení adhezního řízení. Posuzované nároky nepovažoval za prokázané ani přestupce, který ve svém vyjádření ze dne 9. 12. 2020 nesouhlasil s tím, že by byla spolehlivě zjištěna škoda ani její část u žádného z nároků žalobce na náhradu škody. Lze tak shrnout, že se v případě žalobcem uplatněných nároků jednalo o sporné nároky, jejichž prokazování tak, aby nebyly dány důvodné pochybnosti, že byla škoda spolehlivě zjištěna, by bylo komplikované a bylo tedy namístě žalobce s jeho nárokem odkázat na soud nebo jiný orgán veřejné moci, aby mohl být naplněn účel přestupkového řízení.

28. V závěru své námitky týkající se náhrady škody žalobce uvedl, že žalovaný dle jeho názoru při odkazu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu přehlédl, že zatímco on předložil svoje podklady dne 16. 7. 2020, tak správní orgán prvního stupně rozhodoval o vině a trestu za přestupek až dne 26. 10. 2020. K danému zdejší soud uvádí, že je zřejmé, že odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 27/2020-22 ze dne 11. 12. 2020 uvedl žalovaný pouze nad rámec svého odůvodnění, kdy chtěl tímto odkazem poukázat na skutečnost, že přestupkové řízení není možné vést výhradně z důvodu adhezního řízení a pokud by rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil v rozsahu odvolání, tak by došlo k situaci, že by bylo vedeno pouze adhezní řízení, jelikož výrok o vině přestupce nabyt právní moci již dne 14. 11. 2020. S daný závěrem se zdejší soud ztotožňuje, jelikož není na místě vést správní řízení o přestupku pouze za účelem vyřešení otázky náhrady škody, což plyne i z výše uvedené judikatury.
29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný sice byl ve věci úspěšný, žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti mu však nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. června 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně